

So lystige Biser.

1.

Det kan være muligt —
men troligt? — Nei, nei!

Man lærer fra Barnsben — fra Morgen til Kveld,
at alt er saa deiligt, saa godt og saa vel.
Jeg indrømmer gjerne — det er ei saa galt,
naar Løgnen blot ei sneg sig ind overalt;
men bedst som man sidder der rolig og tryg,
saa sværmer den om en som Fluer og Myg.
Og derfor man finder — ialfald fandt jeg,
at meget er muligt — men troligt? — Nei, nei!

En Pige saa frist som den smilende Vaar
forleden just fyldte sit attende Aar.
I Selskab med Herrer hun rødmande staar,
mens Blikket blufærdig mod Jorden hun slaar.
Og derfor et Rygte om hende har gaa't,
at aldrig af Elskov det Hjerte har slaa't,
at aldrig et Kys til den Læbe fandt Bei. —
Det kan være muligt — men troligt? — Nei, nei?

En Mand paa de sexti med Penge som Sand,
med Gaard og med Grund, men med Brist paa
Forstand,

V box 4:105

har giftet sig med en fortryllende Mø,
med Dine saa skjælmste som Solglimt paa Sø.
Hun læner sit Hoved til Gamlingens Barm
og hvister saa søm og saa hjærlichedsvarm:
„O, ingen kan elske, som jeg elsker dig!“ —
Det kan være muligt — men troligt? — Nei, nei!

En Laps har en Døkel, hvis Dødstime slaar,
og uventet Rigdom Hr. Spradensfeldt faar.
Han havde igaar ei en læskende Taar,
idag har han Hest, Ekvipage og Gaard.
Og dog han med Jammer for Bryttet sig slaar,
og sukker, mens Graaden i Halsen ham staar:
„O, gid jeg var død og begravet for dig!“ —
Det kan være muligt — men troligt? — Nei, nei!

En Thingmand, saa rød som den rødeste Ræv,
har offret til Folket sit Liv og sit Stræv.
Saa faar han en Orden for dit eller dat,
og straks bli'r hans Farve saa blæk og saa mat.
Hans Pen, der var fordum saa skarp som en Braad,
den ligner nu næsten en Naal uden Dd.
Men Folket han svigter naturligvis ei! —
Det kan være muligt — men troligt? — Nei, nei!

2.

Hulidiadia ha ha!

eller

en varm Samtale mellem to rare Pigebørn.

St. Ine: Jeg fødtes saa fornem, det var i et Slot—
Tr. Ine (affides): Ja paa Holland — jeg kjender
det godt.

Begge: Hulidiadia! Hulidia, ha ha! } gjent. efter
Hulidiadia, hulidia! } hvert Vers

St. Mit Haar det er kruset som Uld paa et Lam.
Tr. Hun bruger et Firtommer søm kun til Ram.

St. En yndig Kulør af Naturen jeg har.
Tr. Som Gulrod og Hvidkaal, den Sag, den
er klar.

St. Mine D'nbryn er mørke, det ser De jo vel.
Tr. Med Sod hun sværter dem stadig, den Sjæl.

St. Min Næse er romersk, det kan De forstaa.
Tr. Ja, et Rugbrød er faldet en Gang ned derpaa.

St. Jeg smager ei Baiet og Kognak, nei, vel!
Tr. Men hun ta'r sig en Damesnaps blot paa
en Pægl.

St. Se velskabte Former er Herrerne's Lyft.
Tr. Hun gaar med en Fillepose paa hver sit Bryft.

St. Jeg svæber saa let hen ad Gaden, min Tro.
Tr. Ja saa let som den Fugl, som man kalder
en Ro.

St. Min Fader af Staten faar Volig saa flot.
Tr. I Tugthus i Trondhjem der bor han saa
godt.

St. I Kirke min Søster hver Søndag bli'r set.
Tr. Ja, i „Hjorten“ der danser hun til Kloffen St.

St. Min Broder er Kunstner — han maler
med Held.
Tr. Ja han maler nok Kaffe saa flink hos Sell.

St. Min Svoger er Jæger, han skyder saa gjæv.
Tr. Ja, han skyder Kyg, han er puklet og skjæv.

St. Min Onkel er Sanger; han synger Tenor.
Tr. Ja han raabte med nye Kartofler ifjor.

St. Jo, jo, min Familie, i den er der Hold —
Tr. Ja i Kyggea, og i hver Politiprotokol.

Pris 10 Ore.

Trykt paa Bestilling i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.

[Thjem] u. a.